

РЕШЕНИЕ

№ 8658

гр. София, 14.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2723** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], чрез гл. юрк. С. Г., срещу Решение № 5282 от 17.11.2023 г. по НАХД № 2744 по описа за 2023 г. на СРС, НО, 16 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № BG26052022/1000/P8-1329/07.11.2022 г., с което на Д. Б. А., на основание чл. 179, ал.3а от ЗДвП, е наложено административно наказание глоба в размер на 1800 лева.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Оспорват се изводите на СРС, че при съставяне на Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаване на обжалваното Наказателно постановление /НП/ са допуснати процесуални нарушения, тъй като в тях не е посочена нарушената от жалбоподателя разпоредба, а именно тази на чл. 139, ал. 7 ЗДвП. Твърди се, че изводът на СРС за материална незаконосъобразност на НП, поради ангажиране отговорността на лице, за което не било установено да е извършител на нарушението, е неправилен. В тази връзка се сочи, че Д. Б. А. не е възразил срещу издадения АУАН, нито е отрекъл, че на процесната дата той е управлявал процесното ППС. Възразява срещу доводите, обективирани в решението

на СРС, че случаят касае маловажност на нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено.

В съдебно заседание касаторът се представлява от процесуален представител, като поддържа касационната жалба и претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Д. Б. А., оспорва касационната жалба, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно, представя подробни писмени бележки и моли да бъде потвърдено, като претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XXI - ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 26.05.2022г. в 00:38 часа в направление излизане от територията на страната на ГКПП Капитан А. пристигнало моторно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , с обща техническа допустима маса над 12 тона с водач Д. Б. А.. След извършена проверка контролните органи установили, че на 10.05.2022г. в 13:52 часа въпросното пътно превозно средство е засечено по път А6, км. 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за същото не е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата /ЗП/.

За извършеното административно нарушение бил генериран доказателствен запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП с номер на нарушението, като към него са приложени статични изображения във вид на снимков материал.

Съставен бил АУАН № ВГ26052022/1000/Р8-1329 от 26.05.2022 г. за извършено от Д. Б. А. административно нарушение на чл. 179, ал.3а от ЗДвП, за това, че на 26.05.2022г. в 00:38 часа в направление излизане от територията на страната на ГКПП Капитан А. пристигнало моторно превозно средство вид: Влекач, марка „М. Актрос“, с рег. [рег.номер на МПС] , с обща техническа допустима маса над 12 тона, за което било установено, че на 10.05.2022г. в 13:52 часа е засечено по път А6, км. 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за същото не е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата /ЗП/. Въз основа на съставения АУАН било издадено НП ВГ26052022/1000/Р8-1329 от 07.11.2022 г. за нарушение по чл. 179, ал.3а ЗДвП, за което на Д. Б. А. е наложена „глоба“ в размер на 1 800 лв.

За да отмени НП СРС приел, че жалбоподателят е санкциониран на основание разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, съгласно която водач, който управлява ППС от категорията по чл. 10 б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, се наказва с „глоба“ в

размер на 1800 лв. Съдът е приел, че нито в АУАН, нито в издаденото въз основа на него НП е посочена нарушената материалноправна норма указваща съответстващото на санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП задължение за водача, което е нарушено. Счел е, че нарушената материалноправна норма е задължителен реквизит от съдържанието на АУАН и НП. Според решаващия състав нарушението по чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН ограничава ефективното упражняване на правото на защита, тъй като нарушителят е поставен в невъзможност да разбере от правна страна вмененото му административнонаказателно обвинение, а именно за извършването на какво административно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Същевременно безспорно съдът е установил, че от представения по делото пътен лист серия Т №2006456 от 10.05.2022г., на въпросната дата автомобилът е управляван от водач Г. Ц., поради което е приел за установено, че на процесната дата лицето Д. Б. А. не е имало качеството на водач на процесното ППС, противно на посоченото в НП.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. След анализ на събраните по делото доказателства СРС е достигнал до правни и фактически изводи, които частично се споделят от настоящия състав.

Административнонаказателната отговорност на лицето е ангажирана за това, че на 10.05.2022г. в 13:52 часа, на път А6, км. 60+705, за управляването от Д. Б. А. ППС не е заплатена, дължимата пътна такса, съгл. чл. 10, ал. 1 т. 2 от ЗП, за което му е наложено наказание по чл. 179, ал. 3а от ЗДП.

Безспорно с разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения. Съгласно чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. (нова - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 16.08.2019 г.) водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1 800 лв.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е посочването на нарушената материалноправна норма. Изискването на закона същата да бъде посочена има за цел да определи, от една страна, единството между нарушеното правило за поведение и твърдяното административно нарушение и, от друга страна, да обезпечи извършването на контрол за законосъобразност. В процесния случай както в АУАН, така и в НП е посочена санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, която е поместена в Глава седма „Административнонаказателна отговорност“ от ЗДвП заедно

с останалите санкционни норми по този закон, като настоящият съдебен състав счита, че така посочената норма е достатъчна, за да е налице яснота у санкционираното лице и в този смисъл не споделя изложените аргументи от ответника в настоящото производство, че е нарушено правото му на защита.

По отношение на субекта на нарушението следва да се отбележи, че по делото няма спор, че Д. Б. А. е управлявал на 26.05.2022г. в 00:38 часа моторно превозно средство вид: влекач, марка „М. Актрос“, с рег. [рег.номер на МПС] . Не се спори и за факта, че въпросното МПС е собственост на юридическо лице- „МЕМО ЛОГ“ ЕООД, чийто управител и собственик на капитала е Г. П. Ц.. Липсват, обаче, каквито е да доказателства, че именно Д. Б. А. е управлявал МПС-то на датата, за която е санкциониран-10.005.2022г., за да може да се приеме, че отговорността му следва да се реализира по реда на чл.179 ал.3а ЗДвП. Нещо повече-правилно районният съд е установил и приел, че по делото е налице доказателство- пътен лист, съгласно който на датата 10.05.2022 г. процесното ППС не е било управлявано от лицето, спрямо което е реализирана административнонаказателно отговорност-на въпросната дата автомобилът е управляван от водач Г. Ц.. На посочената дата-10.05.2022г. автомобилът не е спиран за проверка и контролните органи не са установили кой е водачът. АНО, който носи доказателствена тежест в процес, не е ангажирал категорично доказателства /товарителница, декларация от собственика и др./, от които безпротиворечиво може да се установи, че именно Д. Б. А. е управлявал ППС и на 10.05.2022г. Въпреки, че в хода на производството пред СРС не са събрани други доказателства, извън приобщения пътен лист, обсъден в решението на СРС, чрез които да се установи кой е водачът на процесното МПС /напр.разпит на свидетели и др./, правилен е изводът на съда, че на процесната дата лицето Д. Б. А. не е имало качеството на водач на процесното ППС, противно на посоченото в НП, поради и което въззивният съд правилно се е произнесъл по материалната законосъобразност на акта. Горното прави наказателното постановление незаконосъобразно поради издаването му при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречието му с материалния закон.

С оглед изложеното, решението на СРС се явява правилно, като при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно. Не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.1 т.3 и ал.2 от Закона за адвокатурата вр. с чл.18 ал.1 и ал.2 вр. чл.7 ал.2 т.2 от Наредба №1/09.07.2004 за минималните размери на адвокатките възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXI-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение 5282 от 17.11.2023 г. по НАХД № 2744 по описа за 2023 г. на СРС, НО, 16 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на Д. Б. А. 580 лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.